

nantsudvalget derpaa bringer Sagen frem for Folkethinget og opſtiller den Paragraph, ſom da vil faae den rene ſinantiſſelle Betydning og komme til at faae Betydning af en Poſt vedhængt Finantsloven, men trykt paa et andet Stykke Papir. At man ikke er kommen dertil, ligger, ſom jeg ſiger, deri, at man har gjort ſig ſikker Forhaabning om — hvilket ogſaa hidtilbids har viiſt ſig at være ganſke rigtig — at Udgifterne kunne bæres. Jeg for mit Vedkommende har albrig været med at ſtille en ſaadan Paragraph, uden at have havt en Idee om dens ſinantiſſelle Betydning — jeg ſiger ikke nogen nøjagtig Idee, men en omtrentlig. Det ligger i Sagens Natur, og det haaber jeg, at ſamtlige Medlemmer, der have ſtemt for Paragraphen, iſær de, der ſynes at ſætte ſig halvt ind i Finantsvæſenet, have gjort ſig Foreſtilling om. Vi maae komme til en af to Ting, enten at ingen Lov medfører Udgift, førend den har paſſeret enten Tillægsbevillingen og alſaa endnu ikke har været brugt — thi ellers er det en Efterbevilling — eller Finantsloven, hvilket kommer ud paa det ſamme, eller vi maae indrette Lovene ſaaledes, at de faae en Paategning, der gjør dem til Dele af Finantsloven eller Tillægsbevillinger; paa hvilket Stykke Papir det bliver ſkrevet, er ligegyldigt, naar det kun bliver antydet, at det er det, der er at gjøre, at det overføres til en vis beſteemt Conto paa Finantsloven og at dertil bevilges en vis Sum, enten angivet tydelig ſom calculatoriſt eller begrændſet ſom Pengemidler; ſaa kan Ingen gjøre Indſigelse derimod. Udbreider man Paragraphen Ufuldkommenhed, ſaa har man Ret, udbreider man den Tilſtebevarſelſe, ſaa troer jeg, at man har Ret, og nægter man dens Nødvendighed, er det min Overtydning, at man ikke har ſeet tilbunds i hele Bevillingſyſtemet. Gjennem Tillægsbevillinger kan man ikke bevilge Udgifter, ſom ere ſtete; dertil ere vi efterhaanden komne, ſkjøndt det har koſtet mange Anſtregſer og Taler at gjøre det begribeligt, at der er en Hovedforſkjel mellem Tillægsbevillinger og Efterbevillinger. Efterbevillingen gaaer ud paa at anerkjende Savn, der have været fra det foregaaende, allerede afſluttede Aar, og Udgifter, ſom have været gjorte under Miniſterens

Aufvar. Tillægsbevillingen gaaer ud paa at forøge den i det løbende Aar gjældende Finantslovs Omraade. Der vil mellem de Poſter, der komme frem paa Tillægsbevillinger, altid findes adſkillige, der forſaavidt ere at betragte ſom Efterbevillinger, ſom Miniſteriet allerede har gjort Udgiften under ſit Aufvar. Hyppigt eller enkelte Gange idetmindſte træder det frem, men ikke ſaa Gange — det vilde være Medlemmer af Finantsudvalget vide — har det ſkjult ſig ſaaledes, at man kun ved tilfældige Omſtændigheder har ſeet, at hvad der forlangtes ſom et Tillæg til Bevillingen, var egentlig en Erſtattung for allerede gjorte Udgifter. Man er tilfældigviis gaaet forbi en Bygning og har ſeet, at den var færdig paa ſamme Tid, ſom man har ſiddet i Finantsudvalget og der har havt foreliggende Begjæring til at bygge den eller at gjøre den færdig. Saaanne Tilfældigheder gjøre, at der under en Tillægsbevilling ſkjuler ſig en Efterbevilling, men Tillægsbevillingens Natur er at forøge Finantslovens Conti, fordi man er kommen til at forudſee, at den ikke vil kunne ſtrække til i Aarets Løb, ikke fordi man har overſkredet Finantsloven, men fordi man forudſeer, at man vil komme til at overſkrive den, iſald Hensigten for Bevillingen ſkal naaes. Det kan aldeles ikke nytte at henviſe diſſe Love til Tillægsbevillinger, hvis man ønsker, at Lovene hurtigt ſkulle træde i Virkſomhed. De, der ſee Sagen fra min Side, kunne vel aldeles ikke have Noget imod, at man gaaer over til det Syſtem. Er det det, der ønskes i alle Sager, ſaa for mig gjerne, men ſaa bliver Forſkjellen kun den, at de Love, ſom her voteres i December eller Januar, først kunne benyttes i November eller December, at alſaa Lovene komme til at ligge hen et Aar ubrugte. Det kan der fra Bevillingſmyndighedens Side ikke være Noget imod, men fra Regjeringens Side kan der være Meget derimod. Det kan umulig være Hensigten, naar det ikke behøves. Derfor er man ſlaaet ind paa den ſimple og naturlige Veie at underſøge Lovenes Beſtaffenhed, at ſtemple dem, hvis man anſeer det for paſſende, ſom Dele af Finantsloven, der ſaa kom til at følge med den og bleve tidlig uſtbedte Tillægsbevillinger. Man kunde tænke ſig en